

08.05.

MAGTÁRlap

művészetek völgye 2007

A Szent László Gimnázium kiadványa

KAPOLCS

Vitézség

„Jaja, itt vagyok Kapolcson, nagyon klassz...” - suhant el mellettem egy női hang, miközben a kapolcsi Kolibri-völgybe igyekeztem. Ez volt az utolsó utam arra, a Művészetek Volgye immár bezárta kapuit. Búcsúzásképpen a Kolibri fészek egy színdarabot választott. A Naphegy kuckó mesés, bábos előadását – avagy a Mulatságos vitézeket...

A színészek zenés, gyermekeknek szóló formában adják elő a János vitézt, a Toldit és a hasonló műveket. Az együttesnek öt állandó tagja van, ebből kettő adta a zenei aláfestést – harmonikával és lanttal –, amíg a másik három szereplő a világot jelentő deszkákön mulattatta a közönséget.

Igen érdekes, kézzel készített díszleteik voltak, maszkok, rongyok tömkelege. Volt szerencsém betekinteni a kulisszák mögé – mivel a színpad teljesen nyitott. Mulatságos volt figyelni, amint a színészek fel-le kapkodták magukról a jelmezeket, s fejvesztve rohanguáltak a parván mögött. Nyilván nem volt könnyű, három szereplővel.

Jancsi és Iluska történetét meséli el, a János vitézt. A két fiatal hamar egymásba szeret, ám gondatlanságuk miatt

Jancsinak menekülnie kell. Elindul vándorútjára, izgalmas, de veszélyes kalandokba keveredik. 12 rablóval találkozik, majd beáll a seregbe, s Franciaországba készül. Idegen tájakon járt, áthaladtak Tatárországon, Taljánországon, s még a Sötétség országán is. Végül megszerzi a kellő vagyont, majd hazatér, de szomorú hír fogadja, Iluska halott. János vitéz ismét bánattal a szívében bolyong, s eljut Tündérországig, ahol minden szép, s ragyog, csak ő magányos. Egyetlen rózsáját, melyet

Iluska sírjáról szakított, a tóba dobta. Azonban ebből a virágból kelt életre újra kedvese. Tündérország lakói olyan szépek találták őket, hogy birodalmuk királyi párjává választották őket. S boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Arany János Toldiját is ekképpen mesélték el, röviden, tömören, de élvezhetően, hisz a gyermekeknek erre van szükségük. Mi lett volna, ha majdnem kétórás az előadás, valószínűleg minden apróság bőszén szuszogott volna a produkció alatt.

Rapali

Vivien

Néptánc Gidófalváról

Nagyvázsonyban van egy domb. Nem kell felmenni a tetejére, elég, ha az alján megállunk. Egy színpad előtt találjuk magunkat. Ezen a színpadon folyamatosan zajlanak a kulturális programok. Mindenki örömeire ezt a helyet nevezik, úgymond, a központnak. Ez azt jelenti, hogy minden eme hely köré csoportosul.

Ha bemegyünk az egyik kiágazó utcába, egy vegyesbolt szolgáltat mindent, amire csak szükség lehet. Rögtön mellette egy tulajdonképpen hozzá tartozó zöldséggyümölcs részleg, tiszta környezetben, rendezetten elhelyezve. Az árak teljesen normálisak, nincsenek megemelve a többi bolthoz képest.

Ha visszakanyarodunk a „főtér” felé, egy büfébe botlunk, ahol körülbelül ugyanazt meg tudjuk vásárolni, mint a boltban, csak mivel helyben, a szórakozóhely mellett adják az emberek kezébe az árut, természetesen árban még húsz százalékot legalább rátesz a néni. Az érdekesség a dologban az volt, hogy a boltban egy-egy embert nagy ritkán lehetett látni, a büfé előtt pedig folyamatos sor állt.

A tér jobb oldalán lévő hangulatos vendéglőben sem fogytak az emberek. Mindig jött az utánpótlás, ahogy valaki távozott valamelyik asztaltól. Senki sem volt elégedetlen.

Vasárnap délután a színpadon egy néptáncegyüttes lépett fel. Hatalmas nézősereg gyűlt össze, hogy lássák és hallják, mivel készültek. Hat-hét év körüli kisgyerekek kezdték a műsort.

Ők népdalokat énekeltek, és arra táncoltak, magyaros ruhákban. Ezután következtek a különböző előadások. Volt idős bácsi, fiatal lány, akik énekeltek. Majd idősebb urak és

hölgyek táncoltak hegedűszóra. Ez a műsorszám azért volt érdekes, mert a lábukkal ütötték az ütemet közben. Mindenféle formáció bemutatása után egy hatalmas lábdobbantással zárták a produkciót.

Ezek után még mindenféle magyar ruhába öltözött fiatalok táncoltak a porondon. Népzene és néptánc iránt érdeklődőknek érdemes volt ide eljönni, másoknak pedig azért, hogy kulturálódjanak egy kicsit.

Takács Bence

Gyöngyfűzés a Kolibri völgyben

A 19. Művészetek Völgye véget ért, ma volt az utolsó nap. Sokan már korán reggel összekapoltak, és elindultak haza. Mindenfelé stoposok, bringások és autósok tülekedtek, hogy minél hamarabb elhagyhassák a Völgyet.

A Magtárlap azonban még ma is készen állt a munkára, így én már délelőtt 11-kor lent voltam Kapolcson. A Kolibri Völgybe igyekeztem, hogy megnézzem, arra van-e még valamiféle élet. Bevallom, őszintén félttem, hogy nem találok ott senkit, de tévedtem. A Völgy központjában nem csalódhattam, a kis udvar tele volt emberekkel, leginkább családokkal. Itt három zöld sátor és egy színpad volt felállítva.

A gyöngyfűzés az egyik ilyen sátorban került megrendezésre. A Völgy alatt ide mindennap jöhettek a családok a gyere-

mok végét jelentette. Sőt, itt kifejezetten vidámak voltak az emberek, olyan az egész, akár az első napokban.

A kislányok papírkardokkal és -pajzsokkal rohantak, a kislányok nyakláncot készítettek gyöngyből vagy textilt festettek, a szülők a színes bódékat nézegették. A gyöngyfűzőasztal mellett ültek a legtöbben, és nem csak kislányok, hanem apukák, anyukák és néhány bátor kislány is. Bármit lehetett készíteni, amit csak akartak, és ezt a szervezők lehetővé is tették nekik mindenféle különleges gyönggyel és zsinórral.

Persze ezeket a különlegességeket ki kellett fizetni, egy nyaklánc felfűzése 500 Ft volt. Egy picit soknak tartom ugyan, de egyszer egy évben itt a Művészetek Völgyében azt mondom, belefér.

A gyöngyfűzők még sokáig ott maradtak, én azonban a Magtár felé vettem az irányt. Lassan sétáltam fel a dombon, gondolkodtam. Vége van, vége van a 19. Művészetek Völgyének. Holnap én is hazamegyek.

Bakos Csenge „Manjari”

ekkel, hiszen mindennapos program volt, mégis csak most tudtam eljutni ide. A Kolibri Völgyben nem érződött az a hangulat, ami mindenhol a progra-

Irodalmi kávéház – A Magyar Prózáíró Műhely

Eljött az utolsó nap, és a Kávéház erre a napra tartogatta a legnagyobb dobását. Az alkotók színvonalát is jelzik ezek a nevek: Gáspár Ferenc, Szappanos Gábor, Paládi Zsolt, Bánosi György, Cselenyák Imre. A hangulat fokozása érdekében a beszélgetés után fellépett a Strófa.

Az idő nagy részét a saját műveik felolvasásával, és a többiek elemzésével töltötték el a művészek. Ha eddig nem ismertük a költők alkotásait, akkor ezek után biztosan kedvet kaptunk hozzájuk. Én nem sokat ismerek közülük, de most már mindegyik érdekel.

Az előadás szerencsére elég intimre sikerült. Egész komoly beszélgetések alakultak ki a nézők és a művészek között. Persze legalább a fele poénkodás volt.

Gáspár Ferenc

A Strucc terjeszkedik című könyvéből olvasott fel, remekül szórakozott rajta a hallgatóság. Abszolút jó humorával elvarázsolta őket.

Szappanos Gábor

„Egységessé az író sajátos groteszk-lírai látásmódja és félreismerhetetlenül aprólékos stílusa teszi, amely az ördögöt és az istent egyaránt a részletekben keresi” – Madarász Imre fiúszöveg.

Paládi Zsolt

„Az irodalomban mi nem léteünk” – mondta maga az író. Híresebb regénye: a Kis-kapitalista kalauz.

Bánosi György

Ismertebb regény-összeállítása a Regényesszencia, melyet 2001-ben nagy sikerrel publikáltak a Kapu című folyóiratban.

Cselenyák Imre

Elbeszélő, regényíró. Kisprózáit a C E T, az Időjelek, a Polisz, az Új Holnap és a Magyar Napló irodalmi folyóiratok közlik, de napi- és hetilapok hasábjain is olvashatók tárcái.

Legvégül a Strófa kiténően vezette le a sok irodalmat a lazább, egyszerűbb verseivel.

Amit a Strófáról (Dara Vilmos - ének, gitárok, mandolin, ütősök, Silling Tibor - ének, gitárok, ütőhangszerek, Tábi Tamás - ének, hegedű, furulyák) tudni lehet: A 2006-ban alakult trió megzenésített verseket játszik. Több magyarországi fellépés után Kanadában is turnéztak.

Ha nem látogattak el a programra, akkor is már egy-két névvel műveltebbek lettek, mint voltak. Kérjük, olvassák és vegyék eme értékes írók szellemileg is tápláló könyveit.

Peregrinus a Leader-völgyben

Aki a Művészetek Volgye utolsó napján a Leader-völgyben járt délután kettő tájt, megnézhetette, illetve meghallgathatta a Peregrinus együttes koncertjét. Mint minden Leader-völgybeli koncert, ez is olyan volt, hogy a közönség többnyire az idősebb korosztályból állt, és szép csendben ültek a helyükön. Amikor pedig vége lett a számnak, hangosan tapsoltak.

Az együttes neve, a peregrinus szó jelentése zarándoklatot jelent. A zenekar számai a középkori királyi udvarok hangulatát idézték, de ennek ellenére nagyon jó kikapcsolódást nyújtottak. Ahogy becsuktam a szemem, már-már relaxációs zenének számított, mert teljesen elmerülhettem a gondolataimban... És a hallgatóság arcát elnézve ők is valami hasonlót érezhettek. Mint ahogy az együttes teljes neve is mutatja, régebbi típusú zenét játszanak. Még egy kicsit az öltözködésük is a régebbi kort idézte.

A három nőn hosszú, világos bézs ruha volt. Erről nekem abszolút az a kor ugrott be, mikor Mátyás király udvarában zenéltek. Csak a Leader-völgyben nem volt se lant, se Mátyás király.

A zenekar hat főből áll, három nőből, akik többek közt énekelnek és furulyáznak, valamint három férfiből, akik pedig a pengetős hangszereken játszanak. A csapat nagyon összeszokott, látszik rajtuk, hogy élvezik, amit csinálnak. Az első nyilvános fellépésük 2005 decemberében volt, azóta kulturális fesztiválokon szoktak fellépni.

A koncert gyakorlatilag olyan volt, mint az összes többi folklórelőadás, de valahogy mintha mégis különbözött volna. Pedig ugyanúgy énekeltek benne, és ugyanolyan hangszerek voltak, ám ez eléggé lekötött. Olyasmi, ami pont arra jó, hogy egy utolsó pozitív benyomásom legyen a Völgyről, hogy jövőre úgy jöjjenek le, hogy milyen jó volt a 2007-es, és a 2008-as is legalább ilyen legyen...

Pintér Edina

Hobo Blues Band – ízlések és pofonok

Igen, véget ér a Művészetek völgye. Elrepültek nagyon fürgén ezek a napok. Mi pedig ne győzzük kapkodni a fejünket, csak rohanunk a percek és órák után.

Ez az utolsó nap. Taliándörögdön azonban most is van még élet. Hobo ugyanis csinál hangulatot. Csak az a kérdés, hogy milyet.

Álldogáló emberek sziluettjét lehet látni a tarka-barkára kivilágított klastrom falain.

Hobo kissé elvont dalszövegei láthatóan nem mindenkinek tetszettek. Azt sem tudom mondani, hogy mindenki eksztázisban hallgatta végig a koncertet.

Hobo nem egyszer elmondta a kedves közönségnek, hogy neki nem ezt kellene már csinálnia, hanem egymagának verseket olvasni. Mindezt, amit itt a Völgyben produkált (kétszer is volt ugyanis fellépése) csupán az anyagiak miatt tette.

Nos ízlések és pofonok- ahogyan a mondás szól- nekem azonban nem sikerült belopnia ma gát a szívembe kedves Hobo bácsinak...

Ahogy elnézem az arcokat, a legpozitívabb visszatükröződést egy 10 hónapos baba pici fejecskéjén vettem észre. Ő is annak örül hogy vége van Hobonak, ez ugyan is azt jelenti számára, hogy mehet aludni.

Hiába ez az utolsó este, a Magtárlap készítésével most sem állunk meg. Este, hajnalban, mindenki lelkesen írja az utolsó sorokat. Elkészültek a mai napon az utolsó fotók is.

Ha Hobo miatt nem is, de a számos más program miatt bizonyára megéri majd jövőre is ellátogatni a Művészetek Völgybe.

Ó, mennyi hős, mind örülni akar,
Közönség kell, hát jöjjenek hamar!
Üvölt a zene, tombol a ritmus,
Mindenki táncol, ősi a rítus.

Táncolj, táncolj világ!
Táncolj mindenén át!
Táncolj, míg forog a Föld!
Rázd meg magad, öreg hölgy!

Ez a nóta igencsak bulizásra ösztönzi az embert. Valahogy azonban mégsem buliztak az emberek... Tudjuk ezt be annak, hogy az utolsó este van... És ne annak, hogy Hobo milyen személyiséggel bír...

Kárpáti Vikki

anDian idegbaj

Szolnok bemutatkozik. Ez is lehetett volna a címe annak a rendezvény-sorozatnak, amit a héten bonyolítottak le a Taliándörögden található óvoda kertjében. A napról napra más szolnoki művészeket felvonultató színpadon ma este Dian Róbert és Pápai Ferenc kettőse mutatkozott be.

Pápai Ferenc neve ismerősen csenghet a hazai hastáncosok berkeiben, évek óta hastáncosokat és táncsoportokat kísér fő hangszerével, a kongával. Dian Róbert pedig flamenco-elemekkel fűszerezett jazzgitár-játékával érdekes hangzást teremt a világzene, és főként az arab zene világában. A két zenész néhány hónapja ismerkedett meg egymással, és miután rádöbbsentek, mennyire jól kiegészítik egymást, együtt kezdtek zenélni.

A ma adott koncertjük nekem inkább tűnt egy amatőr próbatermi zenélgetésnek, mint egy komoly fesztiválon megrendezett fellépésnek. Azt hiszem, a közönség is így vélekedhetett erről, mert a nézőtérén összesen tíz ember ült, és ők sem nagy lelkesedéssel nézték a két zenész egyre elkeseredettebb próbálkozásait. A gitár-

roszon, Dian Róberten látni lehetett, hogy szívesebben lenne máshol, mint a színpadon, a kongás pedig nagyon szenvedett attól, hogy társa ilyen mértékben passzív. Mivel nagyon közel álltam a színpadhoz, hallottam, hogy milyen véleményyt alkotnak a nézőkről, és a velük farkasszemet néző objektívekről. Nem volt ritka, hogy elkáromkodták magukat, vagy cinikus megjegyzéseket tettek a közönségre. A zenéjük pedig nem volt kiforrott, színpadra való. Pápai Ferenc egyre növekvő idegességgel „gyilkolta” a kongáját, Dian Róbert pedig a pattanásig feszítette a D-húrt, ami az egyik szám végére el is szakadt, tükrözve gazdája lelkiállapotát.

Sajnálatos módon ez a düh és fáradtság ilyen sajátos elegye átragadt a közönségre is, és ez azt eredményezte, hogy sokan távoztak a koncertről, vagy pedig nem találták a helyüket a nézőtérén felállított padokon. A Völgy programjai közül ez az utolsó egyike volt. Aki ezt választotta kapcsolódás céljából, nem járt jól. A Völgyből talán kissé megbotránkozva térnek majd haza, és közben ezt kérdezzék maguktól: hát az előadók ezt is megtehetik?

Kovács Janka

Lúdasmatyi Toldival Kukoricázik

A taliándörögdi Óvodakertben egyszerre elevenedett meg három mesehős alakja. A „három délceg vitézek” történetét mesélték el a bábok. A Vojtina Bábszínház előadása jócskán összezavart szinte mindenkit.

Egy színpadra került Kukoricza Jancsi, Toldi Miklós és Lúdas Matyi. Ilyen sorrendben következtek egymás után a darabok. Az előadás első perceiben összekeveredtek a klasszikus mesékből híressé vált mondatok és a történetek elemei, de aztán kitisztult minden, és sorban követték egymást a történetek. Mindössze négy színész: Balogh András, Fekete Dávid, Nagy Mónika és Papp Melinda játszották a történetet. Nem az a tipikus bábszínház volt, ahol csak bábok bujkálnak egy paraván mögött. Mindegyik színész valamelyik karaktert elevenítette meg paravánok, és néha bábok felhasználásával. De ugyanakkor ők voltak a mesélők és mellékszereplők is. Az előadás pörgős és gyors volt. Rengeteg humort csempészték bele, de nehéz volt mindegyiket észrevenni. Leginkább a történet és a szöveg átköltéséből álltak a poénok, ezért csak azok vehették észre, akik jól ismerik a cselekményt, és az iskolában megtanult memoriterekre még

emlékeznek. Én nem feltétlenül tartozom közéjük, de néhányszor még én is elmosolyodtam, pedig a bábszínházról és a gyerekelőadásokról ózdom. Ezt az előadást egyaránt élvezték gyerekek és felnőttek, utóbbiak kicsit jobban. A gyerekek csak a vicces hangokat, szép díszleteket és a szereplőket értékelték, a darabban rejlt vicc a felnőtteknek szólt.

Egy kerek órán keresztül megállás nélkül ez a négy színész rohagált ki és be a paraván mögül, és soha nem tévesztettek. Az egyórás forgatókönyvet, amire a szövegen kívül a bábok mozgatása is hozzájárult, hibátlanul megtanulták. Kevés díszlettel, de ötletesen és érthetően oldották meg a jeleneteket.

A debreceni bábszínház darabját Rumi László rendezésében, a Művészetek Völgye utolsó napján, délelőtt Taliándörögdon, délután pedig Kapolcson lehetett megtekinteni.

Ördög Zsófia

Életkép a taliándörögdi utcáról

A 19. Művészetek Völgye utolsó napjának reggelét Taliándörögdon töltöttem. A reggeli jógára indultam, de a „hatalmas” érdeklődésre való tekintettel elmaradt. Nem ez volt az egyetlen program, ami erre a sorsra jutott. A Lőke Kúriától elkezdtem a falu központja felé sétálni, közel harminc perc várakozás után. Eddig reménykedtem, hátha csak késik egy kicsit a jógamester, de utólag visszagondolva esélyt se adtam volna annak, hogy bárki is jógázna e napon a településen. A főutcán ballagtam felfelé. Alig volt valami szokatlan egy átlagos vásárnaphoz képest. Az idős nénik tracscolnak a biciklijeikre támaszkodva a boltból hazafelé. A autósok sem káromkodhattak a forgalom miatt, mert elvéve voltak csak fellelhetőek. Már kezdtem úgy érezni, hogy legalább egy hetet aludtam az éjjel és már augusztus közepe van. Rég vége lenne a Völgynek? Mendegéltem tovább a kocsmá mellett,

ami a forgalom miatt nem panaszkodhatott. Ez volt az első jele annak, amit csak ezután fedeztem fel. Nem maradtam le a jógán kívül semmiről, már min-

denki csak pakol. Másnaposnál másnaposabb arcok mászkáltak az utcán, akiket mind be kellett volna zárni egy detoxikálóba. A főtér közepénél ideiglenesen felállított budiba csak a sor kiválasztása után lehetett bejutni, de senki sem időzött odabent, s amint sikerült kijutni, a buszmegálló felé vette útját, a tömeg ott volt. A kempingekben apadt a sátrak létszáma, sorra bontották le a tíz napig otthonul szolgáló létesítményeket. Mindenki hazafelé, én aközben valami szórakoztató program után járkáltam, így tértem vissza a Kúriához, ahol egy bábelőadást néztem volna meg, de hiába. Ez is elmaradt.

Most már én is okosabban osztom be a programjaimat az elkövetkezendő években erre a bő egy hétre, mert az utolsó napon senki sem lehet biztos abban, hogy amit eltervez, és a programfüzet kínálata alapján kiválaszt, azok közül bármi is megvalósul.

Nagyfi Tamás

Amadinda - 80 perc alatt a Föld körül

Tavaly a Művészetek Völgye alkalmával hallottam először erről a nagy sikerű formációról. A múlt évben is teljesen ugyanezen a koncerten voltam, tehát számomra nem tartogatott meglepetéseket, de másoknak igen.

Elvittem magammal egyik osztálytársamat, hogy egyrészt ne kelljen egyedül mennem, másrészt meg, hogy megmutassam neki is, hiszen a tavalyi emlékeim alapján nagyon jó és úgy gondoltam, neki is tetszene. Jól gondoltam. Úgy vélem, hogy ez a fajta zene mindenkinek tetszik, nemre és korra való tekintet nélkül.

Bevallom, hogy én egy kicsit már untam, hiszen pont egy évvel ezelőtt teljesen ugyanezt láttam, akkor még nem völgymédiás szemmel.

Amikor Kapolcsról stopolni kezdtünk, körülbelül öt perc után felvett egy autós, egy nő, három kislányával és egy másik stopossal. Arról beszélgették a kocsiban, hogy az Amadinda mikor alakult és vajon mennyire híres. A nő, minthogy helybéli volt, elmagyarázta a fiúnak, hogy már legalább húszéves a zenekar, és itt a Völgyben mindig hatalmas sikert arat, hiszen már majdnem a kezdetek óta fellelhető itt ilyenkor.

De beszéljünk egy kicsit a zenekarról.

Képzeld el, ahogy egy férfi kiáll a közönség elé és saját benyomásait és emlékeit meséli el, amiket akkor tapasztalt és élt át, amikor beszerezte azokat a különleges ütős hangszereket, melyek

köré épül az előadás. A színpadon alig férne el még egy ember, ugyanis tele van pakolva dobokkal a világ minden pontjáról. Ez az Amadinda.

A zenekar emellett még három taggal büszkélkedhet. Ebből leszűrhető hogy ez a méltán híres zenekar mindössze négy dobosból áll. Nem furcsa, hogy több ismeretlen bandában legalább ötven vannak, mégsem érnek el ekkora sikereket? Erre is csak azt tudom mondani, hogy ez az Amadinda.

Eddigi pályafutásuk során már sok díjat bezsebelhettek. Például 1986-ban elnyerték a Magyar Zeneszerzők Egyesületének díját, sőt 1987-ben megszerezték az Év hanglemezének díját is.

A minden évben ugyanazzal a háromrészes műsorral jelentkező zenekar idén is sokakat vonzott a dörögdi Művelődési házba és tudom, hogy jövőre is legalább ugyanekkora sikere lesz. Hiszen ez az Amadinda.

Porcsalmy Anna

Romkoncert

Augusztus 5-én, a Művészetek Völgyének zárónapján lépett fel a Budapesti Énekes Iskola Pulán, a tálodi kolostorromnál. Negyed tizenegykor indult a menet a főtérről a romhoz. Ki-ki autóval vagy gyalog indult fel a dombra, de aki gyalog kényszerült felmenni, az se járt rosszul: egy könnyed, húszperces sétába került feljutni. Amikor pedig mindenki, énekes és néző is együtt volt a helyszínen, elkezdődött a dalolás.

- Nem mondanám koncertnek, inkább egy amolyan együtt éneklés volt – mesélte az egyik szervező. – Abból a korból énekelünk dalokat, amit az európai kultúra bölcsőjének tartanak. Elsősorban ezt oktatjuk az intézményünkben. Ez a korszak pedig a középkor, és a reneszánsz kezdete.

Voltak vallásos és világi énekek is: kocsmanóták, mulatók dalok is szerepeltek. Az éneklés kevert nyelvű volt, több európai nyelven is daloltak: angolul, latinul, franciául, spanyolul és németül is. Ezek voltak akkoriban ugyanis divatos nyelvek az énekléshez.

Játszottak például VIII. Henriktől egy francia, majd egy angol nyelvű éneket. A németektől Szent Erzsébet-kori udvari zenét idéztek, név szerint a Májusköszöntőt. Spanyolul ismeretlen szerzőtől énekeltek egy tapsokkal kísért, igazi spanyol vérmérsékletű dalt, majd Bölcs Alfonz, egykori spanyol király cantigáiból is felidéztek néhányat.

A kórus megalakulásának hosszú a története. A Budapesti Énekes Iskola hivatalosan nem létezik, hiszen nincs ilyen nevű tanintézmény, ez inkább csak egy zenei műhely, ahol zenére tanítják az érdeklődő gyerekeket. A múltja igen nagy: már rég elmúlt húszéves, és mára már az első diákokból kerülnek ki a kórusvezetők.

Bár a koncert rövid volt, a regényes helyszín megtette a hatását: az összhang teljes volt. A csapat még augusztus 22-én lép fel

Nyírbátorban, majd szeptember 1-jén Óbudán. Aki tehát érdeklődik a koncertek iránt, az keresheti őket az említett helyszíneken.

KISS KATALIN

Jövevényből Messiások

A színpad előtti téren az emberek néma csendben vártak. Hogy mire? Spiró György érkezésére. A Művészetek Volgyének utolsó napján az utolsó meghívott vendég a Jelenkor-beszélgetésekben a fentebb megnevezett író volt.

1990-ben jelent meg Spiró György, jeles magyarországi próza- és drámaíró, irodalomtörténész, A Jövevény című regénye, melyet hanyagolható sikerei miatt a szerző nemrégiben át- illetve újraírva új címmel jelentetett meg. Pont jókor, hisz a Fogság által elhíresült író könyvét mindenki meg akarta venni.

- A Messiások alapvetően kézzelfogható dokumentumokra épül. A regény szereplői valóban megélték ezt a történetet a XIX. század első harmadában.

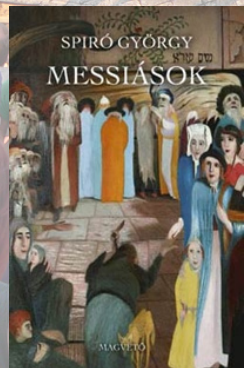

Hogy milyen körülmények között írtam, az sem a '80-as években, sem 2006-ban nem befolyásolt. Ez alaptörténet, tőlem függetlenül. S mivel az előző változatban nem sikerült végső formát adnom a regénynek, és úgy láttam, más nem foglalkozik majd ezzel a témával sem Lengyelországban, sem Magyarországon, sem máshol a világban, nekem kellett, amennyire lehetett, tökéletesen megírnom. Tudjuk, hogy tökéletes mű nincs, de amennyire emberileg lehetséges, meg kell próbálni. –mondja el a beszélgetés közben.

A Messiások A Jövevényhez képest sok mindenben, ám nem lényegében változott. Rövidebb lett a szöveg, de nem annyira, hogy közben ne legyen itt-ott a szerzőre jellemzően terjedős. (Olyannyira, hogy maga a főhős, Gerson Ram csak a századik oldal után jelenik meg a történetben.) Spiró szövegét ezzel az aprólékossággal együtt is lehet szeretni. Ábrázolása épp ezért megtévesztésig élethű, s végül is az ilyen részletek miatt érződik hitelesnek a szöveg.

Nagyszabású ez a korrajz, melyben a szereplők térbeli és társadalmi utaztatása révén Jeruzsálemtől Londonig, a Pápától és rabbiktól, bankárokon keresztül a koldusokig mindenhová eljutunk, s közben betekintést nyerünk egy ál(?)messiás köré szerveződő egyházipolitikai életbe.

Nyíri Beáta

Tűz show a lovagi tornán

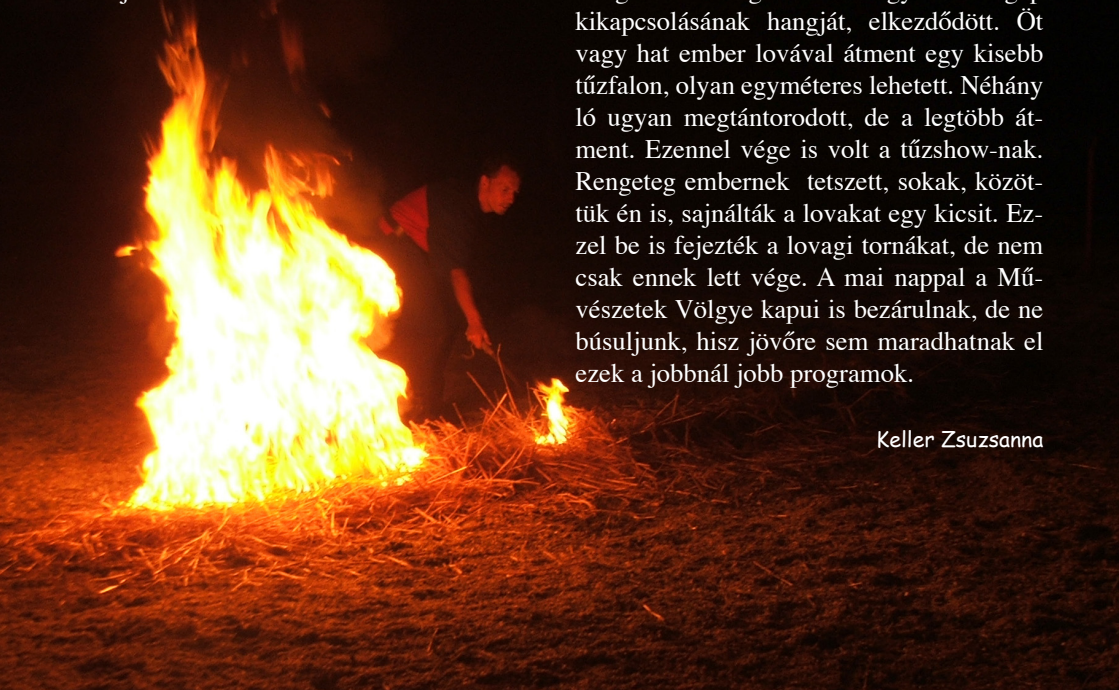
– Szegény lovacskák! – mondta sajnálkozva egy hatévesforma kis fiúcska Nagyvázszyon, a Völgy-parkban. Kilenc órakor kihírdették, hogy tűzshow lesz. De mielőtt belevágnék ennek a furcsa tüzes mutatványnak a leírásába, mindenképpen el kell mesélnem, mit láttam még a Völgy-parkban. Egy kovácsoltvas kapun át jutottam be, és rögtön megpillantottam egy nagy fehér sátrat. Mivel nem tudtam, hol lesz a tűzshow, belátogattam oda, mert jó néhány méteres körzetben érezni lehetett a finom, füstös bográcsban főtt étel illatát. Sorban asztalok, székek, a székeken emberek, akik jóízűen falatoztak. Olasz szavakat hallottam felcsendülni, azt hittem, ott van néhány turista, hogy megkóstolja a magyar konyha remekét. Tévedtem, egy olaszalálkozó közepébe csöppentem bele. No, de nem erre jöttünk, menjünk tovább.

A következő sátonál egy idős néni keze fűgén játszott egy fiatalemberrel, miközben nagyokat nevettek. A játék célja: leöklöni a tuskóról az ellenfelet egy hosszú bot segítségével. Mind a ketten nevetve, izgatottan próbáltak győzni. Sajnos nem tudom, ki kerekedett felül a másikon, mert továbbmentem. Elvégre kezdődik a tűzshow. Na, végre, csak megérkeztem. Lovasok mutatnak be különböző mutatványokat, mint például: körbevezették paripáikat a színtéren, miközben kezükben egy kis pohár pálinka volt. Egy csepp sem vészett kárba, miután körbeértek, egy hajtásra megitták.

Utánuk nyilakkal tartottak egy pazar előadást, minden kis íjász nagyon ügyes volt, szinte kivétel nélkül célba találtak.

Végül pedig következett a tűzshow. Elvileg csak arra mentem volna el, de hála egy kedves autósnak, aki megszánt stopolás közben, hamarabb odaértem. Miután meghallgattuk a hangszórókból egy számítógép kikapcsolásának hangját, elkezdődött. Őt vagy hat ember lovával átment egy kisebb tűzfalon, olyan egyméteres lehetett. Néhány ló ugyan megtántorodott, de a legtöbb átment. Ezennel vége is volt a tűzshow-nak. Rengeteg embernek tetszett, sokak, közöttük én is, sajnálták a lovakat egy kicsit. Ezzel be is fejezték a lovagi tornákat, de nem csak ennek lett vége. A mai nappal a Művészetek Volgye kapui is bezárulnak, de ne búsuljunk, hisz jövőre sem maradhatnak el ezek a jobbnál jobb programok.

Keller Zsuzsanna

ERDÉLY ARCAI- HAGYOMÁNYŐRZŐ BEMUTATÓ NAGYVÁZSONYBAN

Erdély arcai - ez volt a címe annak az előadásorozatnak, amit ma Nagyvázsonyban a Városi domb színpadán láttam. A fellépők erdélyi származású népdalokat, balladákat, és néptáncokat adtak elő.

Elsők között egy csupa kisgyerekből álló néptáncsoport lépett fel, akik zene nélkül énekelve és táncolva szórakoztatták a közönséget. Kicsit érdekes volt ezt látni és hallani, mert az akusztika úgy mondott csődöt, ahogy azt a színpadon egy puszta közepébe rakták, tehát körülbelül semmi sem lehetett hallani a kislányok és kisfiúk vidám énekéből, akik pedig megpróbálták mindent beleadva, torkukszakadtából énekelni. Szerintem ők mindent megtettek, de a nagy szélben a hang elszállt, a nézők túl messze ültek a színpadtól, a szervezők és hangmérnökök pedig nem nagyon tudták kihangosítani a gyerekek nótáit. Végül így is élvezhető volt az előadásuk, mert nagyon jól táncoltak, és úgy tűnt, nekik is örömet szerez a saját táncstudásuk.

A következőkben felléptek erdélyi dalokat éneklő fiatal, illetve középkorú énekesek, idősebb gyerekekből vagy felnőttekből álló tánckarok, népzeneészek és versmondók is. Az előadások között voltak székely, háromszéki és Erdély minden területéről hozott páros, botos és körtáncok is. Az énekesek erdélyi népdalcsokrokat adtak elő, katonadalokat és népballadákat. A versmondók is

Erdélyből származó verseket, balladákat, prózákat és népmeséket adtak elő.

Minden előadás színvonalas volt, érdekesen mutatta be Erdély régi falusi arculatát minden oldalról. A közönség is nagyon élvezte az előadást, minden szám végén nagy ováció fogadta az előadókat. És akinek nem lett volna elég a hagyományőrzésből azzal, hogy másokat néz, az előadás közben és után kézműves foglalkozások és Baranta- (tradicionális magyar harcművészet) előadás várta az érdeklődőket.

Márkus Vera

IMPRESSZUM

Főszerkesztők:

Papp László

Ress Tünde

Szabados Péter

Korrektor:

Szilvásy György Péter

Képszerkesztő:

Klacsán Margó

A cikkeket írták, szerkesztették és a fotókat készítették:

Bakos Csenge

Czégány Pál

Deák Kristóf

Jack János

Kárpáti Viktória

Keller Zsuzsanna

Kiss Katalin

Kovács Janka

Márkus Veronika

Nagy Klaudia

Nagyfi Tamás

Nyíri Beáta

Ördög Zsófia

Pánczél Klaudia

Pintér Edina

Porcsalmy Anna

Rapali Vivien

Takács Bence